

Buzíčci – kniha o nich, nejen pro ně

Jan Folný (vlastním jménem Jan Folvarčný) debutoval v roce 2010 se svým románem *Od sebe k sobě*. V létě 2013 v nakladatelství Host vyšla jeho druhá kniha s názvem *Buzíčci*, která se od té první liší povídkovou formou a tak trochu i tématem. Tentokrát je to totiž čistě jen o homosexualitě.

Knihu tvoří jedenáct povídek navzájem provázaných postavami. Vedlejší postavy jedné povídky se v další stávají hlavními aktéry příběhu. Tak je to například v povídkách *Supertalent* a *Dort pro Honzíka*. Hlavní postava, neúspěšný účastník pěvecké soutěže, se silně upíná ke své nejlepší kamarádce Anně a její rodině, přítelkyni Martě a synovi Honzíkovi, a rekapituluje všechny své, ve většině případů neúspěšné vztahy. Z Marty se stává hlavní postava v momentě, kdy ji na ulici osloví a pozve na kafe cizí dívka a tím zároveň ohrozí pevné základy Martina vztahu.

Jedním z nejdůležitějších prvků knihy je jazyk, jehož prostřednictvím autor v povídkách navazuje správnou atmosféru. Dokáže to hned v první povídce, která je napsána formou homoblogu, který si píše dvacetiletý Michal. Ten se s pomocí vulgarismů a queer jazyka otevřeně vychloubá divokým stylem svého života a zároveň se přiznává k nákaze virem HIV. Dále jsme svědky, jako komentáře zaplavující jeho blog monumentálně ovlivňují Michalovu psychiku, chování a postavení ve společnosti.

V dalších povídkách se setkáváme se seniorem, který shrnuje svůj dosavadní život a přitom tajně pozoruje dvacetiletého souseda odnaproti. S učitelem na střední škole, který si není schopný přiznat svou homosexualitu nebo s Vietnamcem Čin – činem, který se v dopise babičce vyznává z lásky ke svému nejlepšímu kamarádovi. Povídka, která spojuje nejvíce příběhů, se skládá ze slohových prací Honzíka, syna Anny a Marty. Ten jako žák páté třídy dostane za úkol napsat slohovou práci, kdy musí popsat maminku, v druhé verzi také tatínka nebo má napsat dopis prezidentovi republiky. V této povídce jako jediné je zachycena jakási autenticita autora.

Přestože se kniha skládá z několika příběhů, působí velice jednotně a tento prvek ještě umocňuje setkání několika postav ve stejném pražském klubu. Ten se v knize objevuje hned v několika příbězích, někde je zmíněn jen taneční parket, v jiné povídce nás autor zavede rovnou do darkroomu.

Znatelný je v knize prvek ironie, se kterým si autor pohrává hned u několika postav. Například u již zmíněné titulní povídky *Buzíčci*, kdy Folný vyobrazuje dvacetiletého mladíka, kterému jde jen o peníze a popularitu. Postava je líčena velmi věrohodně, a přesto je zde citelná lehká ironie s jakou autor jí přidává na charakteru. U jiných postav zase dokáže projevit alespoň špetku soucitu, vše ovšem v takové míře, aby čtenáři nepodbízeli zbytečně srdceryvnou historku o ničem.

Knihy není film, proto se dobrého konce jen tak nedočkáme. Tak to v životě prostě chodí a Jan Folný si je této skutečnosti plně vědom. I tak nám nabízí knihu plnou emocí, zážitků a zkušeností, které se každý den dějí nám všem, v případě *Buzíčků* jde však přece jen o mnohem zajímavější verzi.

FOLNÝ, Jan. *Buzíčci*. Brno, Host, 2013, 253 s.